

Myšlenka kolegamenta 24.2.2018 – Světové jedničky

Chiara Lubichová¹

(...) v těchto dnech byla, nevím kde, protože to nesleduji, něco jako olympiáda, sportovní soutěž atletek především z Východu, ale byly tam i Číňanky i nějaká Američanka. Náhodou jsem je viděla v televizi, večer. Volá na mě Eli a říká: „Podívej, ty jsou dokonalé.“ Byly mladičké, ve věku našich gen 3, dělaly obrovská salta, byla to sportovní gymnastika, ale tak nádherná, různé otočky, salta, pak najednou vyskočí nahoru jak balon, vypadá to, jako by to pro ně nebylo vůbec namáhavé: dokonalost, soulad, opravdu samozřejmě světové šampiónky. A jak se dívám, uvnitř vnímám, jako by mi někdo řekl, myslím, že to byl Duch svatý: „Ale proč se nestaneš šampionkou i ty, proč ne ty (...)?“ V čem? Uvnitř: v lásce k Bohu, šampióni, první, první, zlatá medaile, ale ne na této zemi, ale v Ráji. A já si říkám: to je pravda, jémíne, a jak se dívám na ty dívky, říkám si – ale to je dřina, hodiny a hodiny tréninků a nejedí zmrzlinu, aby se udrželi takto, aby mohly jít dopředu a hodiny a hodiny, jdou dál a trénují. Uvnitř si říkám: i ty, přítomný okamžik, máš tu připravený přítomný okamžik, abys trénovala v lásce k bližnímu. Milovat Boha znamená plnit jeho vůli, naplno: milovat bližního, sjednocovat se, umírat a tak pořád dál.

Pak si říkám: ale teď tento měsíc je třeba žít nové Slovo života, ne? Jak říká P. Maria: „Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ A slovo, které jsem dala hnutí, je jednot, jedno, žij jednotu, žij jednotu, trénuj se v ní okamžik za okamžikem, cvič se v ní, chci, aby ses stala světovou šampionkou. Takže já to předávám.

Můžeme se jí stát hned. Někdo mi řekne: Ale víš, já mám opravdu takovou a takovou povahu. Zrovna jsem četla, že sv. František Saleský říká: „Neexistuje tak dobrá povaha, aby se skrze špatné skutky nestala špatnou.“ Ale já jsem dodala: „Neexistuje žádná tak špatná povaha, aby se konáním dobrých skutku nestala dobrou.“

Abychom se stali atleti a bychom byli šampióny, je třeba dělat skutky, skutky, skutky jeden za druhým. A vidím, že člověk dělá často chyby, je třeba, aby nám na tom vůbec nezáleželo, vůbec nezáleželo! Dobře, nevádí, začínám znovu, začínám znovu – mít stále v ústech slovo 'začínám znovu'. Jémíne, už nemám spojení s Bohem, ježda, lpěla jsem na jídle, nebo na něčem jiném, jémíne... Ale jaké jémíne? Jaké jémíne? Začínám znovu, začínám znovu. Utekl by mi tenhle okamžik a tenhle okamžik a už nebudu mít čas trénovat. Takže – světové jedničky!

¹ Úryvek z pozdravu kněžím - Rocca di Papa 1. prosince 1981